



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **S. W.**, narozená „X“,
bytem „X“,
zastoupená JUDr. Janem Walterem, advokátem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti

žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**,
sídlem Kolářská 13, 746 01 Opava,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2015, č. j. 8130/1.30/15-3,

takto:

- I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 23. 11. 2015, č. j. 8130/1.30/15-3, a rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj ze dne 8. 10. 2015, č. j. 21552/7.30/15-2, **se pro nezákonnost zrušují.**
- II. Věc **se vrací** žalovanému v rozsahu žádosti žalobkyně ze dne 21. 9. 2015, kterou se domáhala poskytnutí záznamu ze dne 17. 2. 2015, **k dalšímu řízení.**
- III. Oblastní inspektorát práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj **je povinen** do patnácti dnů

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

od právní moci tohoto rozsudku poskytnout žalobkyni informace požadované v její žádosti ze dne 21. 9. 2015, a to přípis ze dne 9. 3. 2015, č. j. OIP-2015-1602, ze dne 13. 5. 2015, č. j. 5790/7.30/15, ze dne 29. 6. 2015, č. j. 10726/7.30/15, ze dne 12. 8. 2015, č. j. 14920/7.30/15, a ze dne 22. 9. 2015, č. j. 18296/7.30/15.

- IV. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2015, č. j. 8130/1.30/15-3, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 8. 10. 2015, č. j. 21552/7.30/15-2, kterým byla částečně odmítnuta žádost žalobkyně o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), ze dne 21. 9. 2015, v části týkající se poskytnutí dokumentů zaznamenávajících kroky učiněné povinným subjektem na základě podání uvedených v žádosti. Žalobkyně se současně v žalobě domáhala toho, aby soud zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně uvedla, že výroková část rozhodnutí povinného subjektu je neurčitá, což odporuje § 67 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a žalovaný proto měl rozhodnutí povinného subjektu zrušit nebo změnit, nikoliv potvrdit. Konstatovala, že záznam ze dne 17. 2. 2015, který povinný subjekt žalobkyni odmítl poskytnout, není ve výroku označen způsobem, který umožňuje jeho jednoznačnou identifikaci. Z výroku vyplývá dle žalobkyně pouze tolik, že jde o záznam pořízený povinným subjektem podle § 3 zákona č. 255/2012 Sb., kontrolní řád (dále jen „kontrolní řád“), a že k pořízení došlo 17. 2. 2015. Pokud by byl 17. 2. 2015 pořízen více než jeden záznam, je dle žalobkyně výrok rozhodnutí neurčitý, neboť záznam musel být založen do nějakého spisu, a musel být tedy identifikovatelný minimálně označením tohoto spisu. Podle žalobkyně enunciat rozhodnutí jednoznačně nevymezoval okruh dokumentů, ohledně kterých byla žádost odmítnuta.
3. Žalobkyně dále namítala, že výroková část rozhodnutí povinného subjektu neobsahuje uvedení konkrétních právních ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, což odporuje § 68 odst. 2 správního řádu. Ve výroku rozhodnutí povinného subjektu jsou obsaženy odkazy na § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., zakládající jeho příslušnost, a § 15 odst. 1 téhož zákona, zakládající jeho pravomoc rozhodnout o odmítnutí žádosti. Zdůraznila, že ve výroku rozhodnutí povinného subjektu nejsou uvedeny odkazy na hmotněprávní normy, kterými by mohly být např. § 8a zákona č. 106/1999 Sb. nebo § 10 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 101/2000 Sb.“), jež však ve výroku uvedeny nejsou. Doplnila, že má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí být napsáno tak, aby z něj bylo možno rekonstruovat právní úvahu, kterou se správní orgán řídil, což není možné bez uvedení konkrétního ustanovení právního předpisu, které správní orgán aplikoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

4. Dále namítala, že rozhodnutí povinného subjektu není ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu náležitě odůvodněno. Poukázala na to, že v odůvodnění rozhodnutí povinný subjekt uvádí § 8a zákona č. 106/1999 Sb. a § 10 zákona č. 101/2000 Sb., jejichž aplikace by teoreticky mohla odůvodnit neposkytnutí záznamu ze dne 17. 2. 2015. Odůvodnění rozhodnutí však postrádá popis aplikace těchto norem. V odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu nejsou uvedeny jakékoli konkrétní skutkové okolnosti, které povinný subjekt zjistil a následně subsumoval pod hypotézu uvedených právních norem. Konstatovala, že popis aplikace norem se omezuje jen na nepřezkoumatelné konstatování, že záznam nelze poskytnout z důvodu ochrany osobních údajů subjektu, který poskytl informace v tomto záznamu obsažené. Pokud jde o odmítnutí její žádosti v rozsahu poskytnutí přípisů vyhotovených povinným subjektem, poznamenala, že odkaz na jakoukoli normu chybí. Neposkytnutí požadovaných přípisů povinný subjekt vysvětlil fakticky jen tím, že přípisy byly zasílány právnímu zástupci žalobkyně, a ta se s nimi tedy mohla seznámit jeho prostřednictvím. Takový nedostatečný popis činí dle žalobkyně rozhodnutí povinného subjektu nepřezkoumatelným.
5. Žalobkyně dále zdůraznila, že ačkoli pro nedostatky odůvodnění je polemika s právními úvahami povinného subjektu do značné míry spekulativní, lze přesto učinit závěr o jejich nesprávnosti. Neposkytnutí záznamu ze dne 17. 2. 2015 povinný subjekt odůvodnil odkazem na § 8a zákona č. 106/1999 Sb. a § 10 zákona č. 101/2000 Sb., což je však zjevně nesprávné. Uvedla, že tato ustanovení neomezují právo na informace paušálně vždy tam, kde jde o osobní údaj nebo informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy a soukromí fyzické osoby, a správní orgán tak musí provést test, zda poskytnutí takové informace nepovede k újmě na právech subjektu, jehož se informace týká, nebo k neoprávněnému zásahu do jeho soukromého a osobního života. Uvedenou úvahu ale povinný subjekt neprovedl, pokud by ji provedl náležitě, musel by dospět k závěru, že přinejmenším řada údajů není takto chráněna (např. místo a datum sepsání, označení úřední osoby, předtištěné části tiskopisu apod.). Poznamenala, že žalovaný nesprávně aplikuje § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. pro neposkytnutí záznamu ze dne 17. 2. 2015. V posuzovaném případě byl předmětem žádosti záznam úkonu, který předcházел kontrole a který vyhotovil povinný subjekt. K takovému dokumentu bylo třeba dle žalobkyně přistupovat obdobně jako k protokolu o kontrole. V této souvislosti poukázala na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. 4 As 203/2014-28.
6. Žalobkyně dále uvedla, že žalovaný, pokud rozhodnutí povinného subjektu potvrdil, měl příležitost vytykané nedostatky rozhodnutí povinného subjektu odstranit, což však neučinil. K neposkytnutí požadovaných přípisů povinným subjektem žalobkyně uvedla, že povinný subjekt neoznačil jakoukoli právní normu, která by odmítnutí odůvodňovala. Připomněla, že povinný subjekt odmítl poskytnout požadované přípisy z toho důvodu, že tyto dokumenty již dříve zaslal jejímu právnímu zástupci. Povinný subjekt tak dle žalobkyně předpokládal, že pokud právní zástupce žalobkyně dokumenty někdy v minulosti z nějakého důvodu obdržel, že je stále má a může je místo povinného subjektu žalobkyni poskytnout. Tento důvod však nemá podle žalobkyně oporu v zákoně, neboť neupravuje důvod pro odmítnutí žádosti o informace spočívající v tom, že by povinný subjekt již předtím informaci někomu jinému poskytl. Odkázat na takovou osobu, aby u ní žadatel poptával informace, podle žalobkyně znamená přesouvat bez zákonného zmocnění povinnost povinného subjektu na jiného. Dokonce i informaci, kterou povinný subjekt poskytl předtím v režimu zákona č. 106/1999 Sb. jejím zveřejněním, musí povinný subjekt

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

poskytnout přímo, pokud o to žadatel požádá. Dále zdůraznila, že žalovaný uvedl, že opětovné poskytnutí totožných dokumentů by bylo v rozporu s principem hospodárnosti, což by snad mohlo ukazovat na to, že žalovaný aplikoval zásadu ne bis in idem. Žalobkyně poukázala na to, že v posuzovaném případě nejde o opětovné poskytnutí totožných dokumentů, neboť dokumenty, které předtím povinný subjekt zaslal právnímu zástupci žalobkyně, byly určeny přímo jemu jako soukromé osobě, přičemž dokumenty nebyly právnímu zástupci žalobkyně poskytnuty v režimu zákona č. 106/1999 Sb., ale v rámci vyřízení podnětu, který předtím u povinného subjektu podal.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný uvedl, že záznam ze dne 17. 2. 2015 byl v odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu označen dnem jeho pořízení, tím, že jej pořídil povinný subjekt, a rovněž tím, že se záznam vztahuje ke společnosti Daben Kovářská, s. r. o. Takto identifikovaný dokument není zaměnitelný s žádným jiným dokumentem. Dále konstatoval, že povinný subjekt ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že odmítnutí žádosti se vztahuje k části týkající se poskytnutí dokumentů zaznamenávajících kroky učiněné povinným subjektem na základě podání obsažených v předmětné žádosti žalobkyně o poskytnutí informací, přičemž tyto dokumenty byly následně konkrétně identifikovány v odůvodnění jeho rozhodnutí. Žalovaný tedy byl toho názoru, že neposkytnuté dokumenty byly dostatečně identifikovány. Dále uvedl, že povinný subjekt žádosti žalobkyně zčásti nevyhověl a postupoval podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. O částečném odmítnutí žádosti o poskytnutí informací proto bylo vydáno rozhodnutí, v němž jsou ve výrokové části uvedena ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a které obsahuje i odkazy na konkrétní hmotněprávní ustanovení, na jehož základě byla část žádosti o poskytnutí informace odmítnuta. Podle žalovaného bylo rozhodnutí povinného subjektu vydáno v souladu s § 68 správního řádu.
8. Žalovaný dále konstatoval, že správní orgány uvedly důvod, pro který nebyly právnímu zástupci žalobkyně zaslány dokumenty, kterými bylo reagováno na jednotlivá podání žalobkyně. Správní orgány poukázaly na skutečnost, že právnímu zástupci žalobkyně byly již tyto dokumenty doručeny do datové schránky, pročť se s nimi žalobkyně mohla seznámit jeho prostřednictvím, a proto z důvodu hospodárnosti nebyly dokumenty právnímu zástupci žalobkyně opětovně zaslány. Žalovaný uvedl, že záznam ze dne 17. 2. 2015 nebyl správními orgány žalobkyni zaslán z důvodu ochrany osobních údajů subjektu, který poskytl informace v tomto záznamu obsažené, přičemž žalovaný doplnil ještě další důvod spočívající v tom, že záznam byl učiněn osobou, která nemá povinnost tuto informaci poskytnout (§ 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb.). Žalovaný podotkl, že k uvedenému záznamu nelze přistupovat jako k protokolu o kontrole, který obsahuje kontrolní zjištění, neboť záznam ze dne 17. 2. 2015 obsahuje pouze informace, které byly získány od třetí osoby, nikoli vlastní činností povinného subjektu. Předmětný záznam žádná kontrolní zjištění, která by byla považována za informace vzniklé vlastní činností povinného subjektu a nepodléhala by výluce ve smyslu § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., neobsahuje.

Replika žalobkyně k vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

9. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že argumentace žalovaného, že dokumenty, které povinný subjekt odmítl poskytnout, jsou dostatečně identifikovány v odůvodnění jeho rozhodnutí, je mimoběžná. Zatímco žalobkyně namítala neurčitost výrokové části rozhodnutí, žalovaný obhájí určitost jeho odůvodnění, přičemž případná určitost odůvodnění nemůže zhojit nedostatek v podobě neurčitosti výrokové části. Žalobkyně dále konstatovala, že nenamítala absenci § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., které zakládá pravomoc rozhodnout o odmítnutí žádosti, nýbrž absenci označení hmotněprávních norem, tj. těch norem, které upravují věcné podmínky, za kterých může povinný subjekt pravomoc svěřenou mu § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. uplatnit. Z nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 31/99 plyne, že výrok musí obsahovat odkaz na hmotněprávní i procesněprávní předpisy, podle kterých bylo rozhodováno. Žalobkyně poukázala na to, že nemá k dispozici záznam ze dne 17. 2. 2015, a tudíž s tvrzením žalovaného, že tento záznam obsahuje jen informace získané od třetí osoby, může polemizovat jen nepřímě, přičemž popsala důvody, podle nichž je toto tvrzení nepravdivé.

Správní spis

10. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 21. 9. 2015 podala žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., a to, jaké kroky činil povinný subjekt v reakci na tuto její podání: 1) podání z 29. 1. 2015 označené jak „Daben Kovářská, s. r .o. – chybějící pracovní smlouvy, práce v noci, pracovní doba“, 2) podání z 22. 3. 2015 označené jako „Stížnost na způsob vyřízení podnětu z 29. 1. 2015“, 3) podání z 15. 5. 2015 označené jako „Replika na Váš přípis z 13. 5. 2015“, 4) podání z 30. 6. 2015 označené jako „Replika na Váš přípis z 29. 6. 2015“, 5) podání z 11. 8. 2015 označené jako „Urgence“ a 6) podání z 13. 8. 2015 označené jako „Replika na Váš přípis z 12. 8. 2015“. Dále požádala „o poskytnutí dokumentů zaznamenávajících tyto kroky učiněné Vaším úřadem.“ Sdělením ze dne 8. 10. 2015 povinný subjekt sdělil žalobkyni informace o tom, jaké kroky povinný subjekt učinil v reakci na její výše specifikovaná podání. Rozhodnutím ze dne 8. 10. 2015, č. j. 21552/7.30/15-2, povinný subjekt částečně odmítl žádost žalobkyně o poskytnutí informací ze dne 21. 9. 2015 v části týkající se poskytnutí dokumentů zaznamenávajících kroky učiněné povinným subjektem na základě podání uvedených v žádosti. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce odvolání ze dne 13. 10. 2015. Součástí stanoviska povinného subjektu k odvolání žalobkyně byl též záznam ze dne 17. 2. 2015, pořízený dle § 3 kontrolního řádu, který zapsal inspektor povinného subjektu a v němž je zaznamenáno toliko vyjádření jednatele společnosti Daben Kovářská, s. r. o. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 24. 11. 2015.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.

13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, nepřisvědčil však všem námitkám.
14. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobkyně, že výroková část rozhodnutí povinného subjektu je neurčitá, neboť záznam ze dne 17. 2. 2015 není ve výrokové části rozhodnutí povinného subjektu jednoznačně identifikován. Předně je třeba konstatovat, že se žalobkyně mylí, pokud tvrdí, že je ve výrokové části rozhodnutí povinného subjektu uveden záznam ze dne 17. 2. 2015, a pokud dovozuje, že z výroku rozhodnutí povinného subjektu vyplývá pouze tolik, že jde o záznam pořízený povinným subjektem podle § 3 kontrolního řádu a že k pořízení došlo 17. 2. 2015, neboť ve výrokové části rozhodnutí povinného subjektu není o záznamu ze dne 17. 2. 2015 žádná zmínka. O dotčeném záznamu se hovoří toliko v odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu. Žalobkyně tak část odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu nesprávně přiřadila k jeho výrokové části.
15. Podle § 68 odst. 2 věty první správního řádu *ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1.* Výrok rozhodnutí je konstitutivní, esenciální, a proto nepominutelnou součástí správního rozhodnutí, neboť v něm správní orgán formuluje svůj závazný názor v projednávané věci. Ve vztahu k zákonu č. 106/1999 Sb. je výrok rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 odst. 1 uvedeného zákona dostatečně určitý, jestliže jsou z něj přesně identifikovatelné informace, u nichž dochází k jejich zneprůstupnění. Informace, které žadatel požaduje po povinném subjektu, totiž tvoří předmět daného řízení. Výrok rozhodnutí povinného subjektu o částečném odmítnutí žádosti pak musí odpovídat tomu, jak žalobkyně formulovala svou žádost o poskytnutí informací. Žalobkyně by v této souvislosti měla mít na paměti, že nežádala o poskytnutí záznamu ze dne 17. 2. 2015 (a ani jiných konkrétně vymezených dokumentů), nýbrž že bez bližší specifikace požadovala „*poskytnutí dokumentů zaznamenávajících tyto kroky učiněné Vaším úřadem*“. Povinný subjekt proto nepochybil, pokud ve výrokové části svého rozhodnutí částečně odmítl žádost žalobkyně o poskytnutí informací v rozsahu „*poskytnutí dokumentů zaznamenávajících kroky učiněné OIP na základě podání uvedených v této žádosti*“. Výrok rozhodnutí povinného subjektu o částečném odmítnutí tudíž odpovídá tomu, o které informace žalobkyně žádala a které jí povinný subjekt odmítl poskytnout. V projednávané věci povinný subjekt formuloval odmítavý výrok tak, že žalobkyně mohla bez pochybností poznat povahu informací, jejichž poskytnutí se odmítá. Výrok rozhodnutí povinného subjektu o částečném odmítnutí žádosti žalobkyně soud vyhodnotil jako dostatečně určitý, jasný a srozumitelný, a proto je námitka žalobkyně zcela nedůvodná.
16. Dále soud posuzoval námitku žalobkyně, podle níž výroková část rozhodnutí povinného subjektu neobsahuje uvedení konkrétních právních ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, což odporuje § 68 odst. 2 správního řádu. Svou námitku žalobkyně rozvinula konstatováním, že ve výrokové části rozhodnutí povinného subjektu jsou obsaženy pouze odkazy na § 2 odst. 1 a § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., a chybí tak uvedení hmotněprávních norem, podle nichž bylo rozhodováno. Soud k tomu uvádí, že ve výrokové části rozhodnutí, jímž se odmítá, případně částečně odmítá poskytnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

informace, by mělo být uvedeno, že rozhodnutí bylo vydáno podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s některým dalším ustanovením uvedeného zákona, které upravuje jednotlivé případy omezení přístupu k informacím, tj. § 7 až 11 (k tomu srov. např. *Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, komentář k § 15 odst. 1*). Žalobkyni je třeba dát za pravdu, že napadené rozhodnutí tyto náležitosti skutečně neobsahuje. Výroková část rozhodnutí povinného subjektu, kterou žalovaný v odvolacím řízení nijak nedoplnil, obsahuje jenom odkaz na procesní ustanovení (§ 2 odst. 1 a § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.), a uvedení hmotněprávních ustanovení tak zcela chybí. V této části je námitka žalobkyně důvodná. Absence hmotněprávního ustanovení je nicméně vadou, která neměla vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je zjevné, z jakých důvodů byla žádost žalobkyně částečně odmítnuta, a to z důvodů obsažených v § 8a a § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. Soud tak ve vztahu k dotčené žalobní námitce uzavírá, že výrok rozhodnutí je i přes absenci odkazu na příslušná zákonná hmotněprávní ustanovení dostatečně určitý a srozumitelný, je z něj seznatelné, poskytnutí jakých informací bylo žalobkyni odepřeno a z jakých důvodů. Za takové situace by zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro uvedený nedostatek bylo výrazem přepjatého soudního formalismu.

17. Dále soud hodnotil námitku žalobkyně, že rozhodnutí povinného subjektu není ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu náležitě odůvodněno. K této námitce soud poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (zásada jednotnosti), a proto je nutno stejně pohlížet i na rozhodnutí povinného subjektu a rozhodnutí žalovaného. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů jsou zřejmé právní úvahy, pro které správní orgány částečně odmítly žádost žalobkyně o poskytnutí informací. Správní orgány poukázaly na ustanovení § 8a a § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. a § 10 zákona č. 101/2000 Sb., která ve svých rozhodnutích citovaly, uvedly, proč tato ustanovení na projednávanou věc aplikují a k jakým dospěly závěrům. Žalovaný v odvolacím řízení hodnotil odvolací námitky žalobkyně a uvedl, proč nepovažoval její námitky za důvodné. Byť si lze jistě představit obsahově hodnotnější odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, nejsou rozhodnutí správních orgánů nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů. Žalobkyně podle názoru soudu spíše než s absencí úvah v odůvodnění napadeného rozhodnutí nesouhlasí s vlastními závěry žalovaného o důvodech, pro které jí nebyly poskytnuty požadované dokumenty. Správnost, či nesprávnost právních názorů žalovaného však není otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti, která bude posouzena v další části odůvodnění tohoto rozsudku.
18. Dále se soud zabýval právními závěry, na kterých správní orgány založily odepření poskytnutí požadovaných informací. Důvodem, proč správní orgány odmítly poskytnout záznam ze dne 17. 2. 2015, byla výluka zakotvená v § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. Podle tohoto ustanovení *informace, které získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím, se neposkytují. Povinný subjekt poskytne pouze ty informace, které při plnění těchto úkolů vznikly jeho činností*. Uvedené ustanovení z informační povinnosti vylučuje právě ty informace (a podklady), které kontrolní orgán získá v průběhu provádění kontroly od jiných osob. V posuzovaném případě není pochyb o tom, že záznam ze dne 17. 2. 2015, který je součástí soudu předložené spisové

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dokumentace, splňuje podmínky výluky obsažené v § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. ve vztahu k ochraně informací získaných v rámci kontrolní činnosti. V uvedeném záznamu, který sepsala úřední osoba, je zachyceno pouze sdělení jednatele společnosti Daben Kovářská, s. r. o., týkající „se pracovních smluv, práce v noci, pracovní doby u Daben Kovářská, s. r. o.“ Ze zmíněného záznamu je tak patrné, že obsahuje o informace získané od třetí osoby a že neobsahuje žádné vlastní závěry kontrolního orgánu vzniklé jeho činností. Dále je z předmětného záznamu zřejmé, že byl pořízen podle § 3 kontrolního řádu a že podle § 20 odst. 1 kontrolního řádu byli kontrolní pracovníci vázáni mlčenlivostí o zjištěných skutečnostech. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný správně posoudil povahu záznamu ze dne 17. 2. 2015 a informací v něm obsažených, a soud proto aprobuje závěr žalovaného, že se na informace obsažené v uvedeném záznamu vztahuje výlučka zakotvená v § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. Záznam ze dne 17. 2. 2015 totiž obsahuje informace, které povinný subjekt získal od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní činnosti podle zvláštního právního předpisu, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti. Na tom, že správní orgány správně odepřely žalobkyni zpřístupnění záznamu ze dne 17. 2. 2015, ničeho nemění skutečnost, že soud v režimu nahlížení do spisu poskytl žalobkyni předmětný záznam, který se tak dostal do její dispozice. Soud nemohl tento záznam vyloučit z nahlížení do spisu, jelikož žalovaný neoznačil žádnou část správního spisu za neveřejnou (k tomu srov. § 45 odst. 3 s. ř. s.).

19. Soud nesouhlasí se žalobkyní v tom, že k záznamu ze dne 17. 2. 2015 bylo třeba přistupovat obdobně jako k protokolu o kontrole. Podle § 3 odst. 1 kontrolního řádu *kontrolní orgán může provádět před zahájením kontroly úkony, jejichž účelem je opatření podkladů pro posouzení, zda zahájit kontrolu.* Podle odst. 2 téhož ustanovení *o úkonech podle odstavce 1 se pořídí záznam. Navazuje-li na tyto úkony kontrola, mohou sloužit skutečnosti takto získané jako podklad pro kontrolní zjištění.* V důvodové zprávě k uvedenému ustanovení se uvádí, že *podstatou provádění úkonů předcházejících kontrole je totiž právě opatření podkladů k posouzení, zda zahájit či nezahájit kontrolu. S tím souvisí též odlišení těchto úkonů od kontroly. Úkony předcházející kontrole však nemohou nahradit samotnou kontrolu. Dospěje-li kontrolní orgán v rámci jejich provádění k pochybnostem o souladu zjištěného stavu se stavem žádoucím, zahájí kontrolu, v rámci níž jsou konkrétní nedostatky identifikovány. S ohledem na zvýšení efektivity kontrolní činnosti však lze dříve zjištění provedená v rámci úkonů předcházejících kontrole využít při navazující kontrole, aniž by bylo třeba tytéž úkony opakovat, čímž je současně eliminována též případná zátěž kontrolovaných osob.* Z uvedeného plyne, že nelze srovnávat záznam o úkonech předcházející kontrole s protokolem o kontrole, jenž je výsledným dokumentem zahájené kontroly a jenž shrnuje celkový průběh kontroly a především obsahuje zjištěný stav věci a kontrolní zjištění. Závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. 4 As 203/2014-28, dostupného na www.nssoud.cz, které se týkají kontrolních zjištění obsažených v protokolu o kontrole a na které poukazovala žalobkyně, proto nelze na záznam o úkonech předcházejících kontrole vztáhnout.
20. Dále soud hodnotil důvod, proč povinný subjekt odepřel poskytnout žalobkyni požadované přípis, konkrétně se jedná o přípis ze dne 9. 3. 2015, č. j. OIP-2015-1602, ze dne 13. 5. 2015, č. j. 5790/7.30/15, ze dne 29. 6. 2015, č. j. 10726/7.30/15, ze dne 12. 8. 2015, č. j. 14920/7.30/15, a ze dne 22. 9. 2015, č. j. 18296/7.30/15. Tím byla skutečnost, že uvedené přípisy byly již v minulosti zaslány jejímu právnímu zástupci. Soud přisvědčuje žalobkyni, že tento důvod nemá oporu v jednotlivých ustanoveních zákona č. 106/1999 Sb., která upravují důvody pro odmítnutí žádosti. Žádné ustanovení uvedeného zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

totiž nedává povinnému subjektu oprávnění odmítnout žádost o informace jen proto, že požadované informace již byly poskytnuty. Tento závěr vyplývá nejen ze systematického výkladu zákona č. 106/1999 Sb., který neobsahuje žádné ustanovení, jež by přímo označovalo požadavek na poskytnutí informace již dříve poskytnuté za důvod pro odmítnutí žádosti, nýbrž také z výkladu logického. Zákon č. 106/1999 Sb. totiž v § 6 odst. 2 ukládá povinnému subjektu poskytnout žadateli i zveřejněnou informaci, pokud žadatel na jejím přímém poskytnutí trvá. Podle § 5 odst. 3 tohoto zákona přitom povinné subjekty do patnácti dnů od poskytnutí informací na žádost musí tyto informace zveřejnit způsobem umožňujícím dálkový přístup. Každá poskytnutá informace by tedy po patnácti dnech od jejího poskytnutí měla být zveřejněna, a tím pádem se na ni vztahuje zmíněný § 6 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., který její opakované poskytnutí výslovně umožňuje. Právní názor žalovaného a povinného subjektu, že důvodem pro částečné odmítnutí žádosti žalobkyně o informace je skutečnost, že tyto informace jí již byly poskytnuty, proto nemá oporu v zákoně č. 106/1999 Sb. a je nesprávný. Uvedený závěr správních orgánů proto nelze ospravedlnit ani poukazem na případnou zásadu hospodárnosti. Soud dále poznamenává, že závěr správních orgánů, že dotčené písemnosti byly právnímu zástupci žalobkyně již v minulosti zaslány, nemá ani oporu ve spisu. Ze spisové dokumentace nelze tuto skutečnost ověřit, neboť v ní chybí podklady, které by zaslání předmětných písemností potvrdily (např. doručenky či potvrzení o dodání a doručení do datové schránky). Dále není možné ze spisu zjistit, zda tyto informace měly být právnímu zástupci žalobkyně poskytnuty v režimu zákona č. 106/1999 Sb. nebo mu byly zaslány v rámci informování podatele o vyřízení jeho podnětu, jak naznačuje žalobkyně v žalobě. Tato vada však nemá vliv na zřejmou nezákonnost uvedených závěrů správních orgánů, neboť i případě, že by uvedené dokumenty byly právnímu zástupci poskytnuty podle zákona č. 106/1999 Sb., to ničeho nemění na tom, že popsany závěr správních orgánů je nesprávný. Soud tudíž shledal tuto žalobní námitku důvodnou.

21. Uvedený nesprávný závěr žalovaného a povinného subjektu činí v dotčeném rozsahu napadené rozhodnutí i rozhodnutí jemu předcházející nezákonnými. Vzhledem k tomu, že nebyly zjištěny důvody pro odmítnutí poskytnutí přípisů ze dne 9. 3. 2015, č. j. OIP-2015-1602, ze dne 13. 5. 2015, č. j. 5790/7.30/15, ze dne 29. 6. 2015, č. j. 10726/7.30/15, ze dne 12. 8. 2015, č. j. 14920/7.30/15, a ze dne 22. 9. 2015, č. j. 18296/7.30/15, soud podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. současně zrušil napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí povinného subjektu a nařídil povinnému subjektu, aby požadované přípisy poskytl. S ohledem na vnitřní nedělitelnost výroku povinného subjektu, který žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím potvrdil, soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení v rozsahu žádosti žalobkyně o poskytnutí záznamu ze dne 17. 2. 2015. Z důvodu zrušení rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí povinného subjektu je totiž nutno znovu rozhodnout o důvodném odepření poskytnutí záznamu ze dne 17. 2. 2015 tak, aby byl vyčerpán předmět řízení vymezený žádostí žalobkyně o poskytnutí informací v plném rozsahu. V dalším řízení bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
22. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 13 200 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); podání žaloby a podání repliky – písm. d)], a z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 9. 2006].

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 23. května 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.